

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu – bez udziału stron – w dniu 4 września 2014r.,
po rozpoznaniu w sprawie H. S.,
zażalenia H. S. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 lipca 2014r., sygn. II AKo [...], o odmowie
przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego
wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 października 2012r., sygn. IV Ka [...],
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W pierwszym rzędzie trzeba podkreślić, że kognicja Sądu Najwyższego na obecnym etapie postępowania ogranicza się wyłącznie do instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego zażaleniem zarządzenia. Wszelkie inne kwestie podnoszone w zażaleniu H. S., dotyczące wskazywanych przez nią nieprawidłowości w toku postępowania, o wznowienie którego się ubiegała, pozostać muszą poza zakresem obecnej kontroli. Dotyczy to również tych elementów, które sygnalizują wystąpienie w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 k.p.k.), a które mogą podlegać ewentualnemu badaniu przez sąd funkcjonalnie właściwy, to jest sąd apelacyjny – art. 544 § 1 k.p.k.

Oczywiście chybiony był także wniosek autorki zażalenia zawarty w piśmie procesowym z dnia 22 sierpnia 2014r. o przyjęcie sprawy do swojego rozpoznania przez Sąd Najwyższy ze wskazaniem przepisu art. 441 § 5 k.p.k. Przepis ten

jednoznacznie powiązany jest z art. 441 § 1 k.p.k. i dotyczy wyłącznie sytuacji rozpoznawania przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego przekazanego do rozstrzygnięcia w tym trybie.

W zakresie natomiast prawidłowości zaskarżonego zarządzenia w żadnej mierze nie można podzielić stanowiska skarżącej. W istocie w uzasadnieniu zażalenia trudno znaleźć jakąkolwiek argumentację podważającą jego zasadność. Odmowa przyjęcia osobistego wniosku H. S. nastąpiła z przyczyn formalnych, to jest wobec niezłożenia wniosku przez adwokata, czego jednoznacznie wymaga dyspozycja art. 545 § 2 k.p.k., ustanawiająca tzw. przymus adwokacki.

Prawidłowe były również podejmowane czynności procesowe poprzedzające wydanie zaskarżonego zarządzenia. Skarżącej został wyznaczony obrońca z urzędu do rozważenia zasadności złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Sporządził on szczegółową i rzetelną opinię o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Fakt, że autorka zażalenia nie zaakceptowała tego stanowiska nie może zmienić suwerennych uprawnień obrońcy, gwarantowanych regulacją przewidzianą w art. 84 § 3 k.p.k. Po złożeniu tej opinii H. S. została wezwana do usunięcia braku formalnego wniosku – przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata (doręczono w dniu 4 lipca 2014r. - k.49). Wobec nieusunięcia braku, zostało wydane zaskarżone zarządzenie.

To ustawodawca przepisem art. 545 § 2 k.p.k. przesądził, że wnioski o wznowienie postępowania sporządzić może jedynie osoba o profesjonalnym przygotowaniu prawniczym. Jeżeli to wymaganie formalne spełnione nie zostaje, nie ma też możliwości merytorycznego rozpoznania wniosku osobistego osoby skazanej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]